

ἔργον μας ν' ἀπλώνεται καὶ νὰ προκαλῇ τὴν ἐπιδοκιμασίαν ὅλων τῶν πρωτεργατῶν τοῦ Ἀγῶνα, μπορεῖ νὰ ὑποθέσῃ πῶς σὲ μᾶς κρύβονται τάχατες ἄλλοι ὑποκινητὲς κ' ἴσως καὶ κανένας... «δάκτυλος» — δηλοῦμε ὅτι ἀπὸ τὴν πρώτην ἀρχὴν τὸ ἔργον αὐτὸ τὸ ἀναλάβαμε μόνοι μας, μὲ τὴ συναισθησὶν πῶς ἔχουμε χρέος νὰ ἐργαστοῦμε ἀνεπηρέαστοι ἀπὸ πρόσωπα, ἀπὸ κλίσεις, ἀπὸ πάθη, ἀποφεύγοντας ἔτσι κάθε παρεξήγησιν ποὺ γέννησε ἴσαμε σήμερον τὸ γλωσσικὸ ζήτημα καὶ χώρισε πολλοὺς.

Δὲν ἔχουμε τὴν ἰδέαν πῶς κάθε μας σκέψιν γιὰ τὸ μεγάλο μας αὐτὸ Ζήτημα θάναί καὶ ἡ καλύτερη. Μὰ δὲν ἔχουμε καὶ σκοπὸ νὰ ἐπιτρέψουμε σὲ κανένα νὰ ἐκμεταλλευτῇ τὰ ὅνειρά μας, τοὺς πόθους μας, τὴν ἐργασίαν μας.

Κάθε ὅμως συβουλὴ καὶ κάθε ὑποστήριξις ἐγκάρδια τῇ δεχτήκαμε ἴσαμε τὰ τώρα καὶ θὰ τῇ δεχόμεστε πάντα μ' εὐγνωμοσύνη ἀπ' ὅπου καὶ ἂν μᾶς ἔρχεται.

Η ΛΕΞΗ «ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ».

Μερικοὶ πάλι παραξενεύτηκαν γιὰ τὴ λέξιν «Συντροφία», νομίζοντας πῶς μεταφράσαμε τὴ λέξιν «Σύλλογος». Μὰ ὅχι, γιὰ τὸν νομὸν τοῦ Θεοῦ. Ἄλλο Σύλλογος καὶ ἄλλο Συντροφία. Ἐμεῖς ἐκάνουμε μιὰ συντροφίαν, μιὰ παρέαν, ὅπου καταθέσαμε ὅλοι μας παλληκαριά καὶ ἀλήθειαν καὶ ἀγάπην, ποὺ θὰ χρειαστοῦν γιὰ τὸ καλὸ τῆς Πατρίδας μας.

ΤΑ ΦΟΙΤΗΤΙΚΑ.

Σὰ φοιτητὲς καὶ μεῖς λέμε δυὸ λόγια γιὰ τὰ τελευταῖα φοιτητικὰ καμώματα.

Δὲ θελήσαμε ν' ἀνεκατετοῦμε σὲ πράματα ἀνάξια προσοχῆς καὶ ἄνοστα καὶ νὰ κάνουμε φασαρίες. Εἰδεμὴ ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς θὰ ἐκφράζαμε τὸ θαυμασμὸν καὶ τὴν πεποίθησίν μας γιὰ τὸν Ὑπουργὸ τῆς Παιδείας καὶ ἀσκήμα θὰ χαρακτηρίζαμε τὴ διαγωγὴν τους. Γιατὶ ἕνας ἄνθρωπος μᾶς φάνηκε ποὺ θέλησε ἀντρίκια νὰ πῇ μερικὲς ἀλήθειες καὶ αὐτὸν βρέθηκαν οἱ φοιτητὲς ἴσια-ἴσια νὰ θελήσουν νὰ τὸν χαντακώσουν. Εὐτυχῶς ποὺ μερικὰ τους κινήματα σθεστήκανε μὲ ἀστείον τρόπο κ' ἔτσι σωθήκαμε ἀπὸ μιὰ καινούργιαν ντροπὴν, μὰ τὴν ἀλήθειαν.

ΣΤΑ ΝΟΜ. ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ.

Κάποιος σύντροφος τῆς «Φοιτητικῆς Συντροφίαν», φοιτητὴς τῆς Νομικῆς, παρακάλεσε τὸ φροντιστὴν ποὺ τονε βοήθει στὴ μελέτη νὰ τοῦ παραχω-

ρήσῃ λίγην ὥραν γιὰ νὰ ἐξηγήσῃ τὸ γλωσσικὸ τὸ ζήτημα στοὺς συναδέλφους του φοιτητὲς, ποὺ πηγάζοντε στὸ ἴδιον φροντιστήριον. Ὁ φροντιστὴς τὸ δέχτηκε· τὸ δέχτηκαν κ' οἱ φοιτητὲς μ' εὐχαρίστησιν.

Ἀφοῦ λοιπὸν μαζεύτηκαν τὴν ὁρισμένη ὥραν καὶ μέρα καμμιὰ τριανταπενταριά, ὁ φοιτητὴς τῆς «Συντροφίαν» τοὺς ἐδιδάξε τὴν «Ἀπολογία» τοῦ Συλλόγου τῆς Κρήτης «ὁ Σολωμός», ποὺ εἶναι σύντομη καὶ καθαρὴ ἐξηγήσιν τῆς ἀνάγκης νὰ καθιερωθῇ ἡ ζωντανὴ ἡ γλώσσα στὴν ἐκπαίδευσιν. Τὸν ἄκουσαν μὲ προσοχήν, δίχως νὰ διακόψουν.

Ὑστερα ὁ φροντιστὴς θέλησε νὰρχίσῃ τὸ μάθημα, μὰ ὅλοι διαμαρτυρήθηκαν, λέγοντας πῶς εἶναι ἀδύνατον ὕστερ' ἀπ' ὅσα ἄκουσαν νὰ μὴ συζητήσουν. Μὲ τὴν ἐπιμονὴν κατέφεραν τὸ φροντιστὴν νὰ τὸ παραδεχτῇ καὶ ἄρχισαν νὰ συζητοῦν πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς μὲ τὸ δημοτικιστὴν.

Φώναζαν, θύμωναν, χειρονομούσαν, ἀνεδαίνανε στίς καρέκλες. Εἴταν ἀδύνατον νὰ ἔλθουν σὲ συνεννόησιν.

Ἐφυγε ὁ δημοτικιστὴς.

Τὴν ἀκόλουθον μέραν ἀντάμωσε μερικοὺς ἀπὸ κείνους ποὺ δὲ φώναζαν παρὰ σιωπούσαν, καὶ τοῦ ζήτησαν βιβλία ποὺ νὰ ἐξηγῶν τὸ γλωσσικὸ τὸ ζήτημα πλατύτερα, γιατί εἶπαν «ὥραϊα εἶναι ὅσα μᾶς διάδασες χθὲς γιὰ τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ θέλουμε νὰ τὰ συλλογιστοῦμε».

Παρόμοιες συζητήσεις ἔγιναν καὶ σ' ἄλλο νομικὸ φροντιστήριον ὅπου πηγαίνουν συντρόφοι τῆς «Φοιτητικῆς Συντροφίαν».

Αὐτὰ εἶχαμε νὰ ποῦμε σήμερον μὲ πολλὰ λίγα λόγια. Καὶ τώρα στέρνουμε ἕνα θερμὸ ἀδερφικὸν χαιρετισμὸν σ' ὅλους ἐκείνους ποὺ ἀληθινὴν χαρὰν κ' ἐνθουσιασμὸν αἰσθάνθηκαν γιὰ τὸ ξεφύτρωμα τῆς Συντροφίαν μας. Καὶ θὰ εὐχόμεστε ἕνας παρόμοιος συντροφικὸς συνταίριασμός νὰ γίνῃ κ' ἔξω ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιον ἀπὸ συνιδεάτες μὲ σκοπὸν νὰ ἐπιδιώξουν καὶ αὐτοὶ παλληκαρίσια τὸ ἑξάπλωμα τῆς γλώσσας μας καὶ τὴν ἐκπαιδευτικὴν μας ἀναγέννησιν.

Η ΔΙΕΓΧΥΣΗ ΜΑΣ.

Τὴν Ἐπιτροπὴν τῆς «Φοιτητικῆς Συντροφίαν» μπορεῖ κανεὶς ν' ἀνταμώνῃ κάθε Πέφτη

καὶ Κυριακὴν ἀπὸ τῇ 1—3 μ. μ. στὸ δρόμον Βαλτετσίου ἀρ. 1.

Ταχυδρομικὴ διεύθυνσις : Φοιτητικὴ Συντροφία—Λεωφόρος Ἀμαλίας 26, Ἀθήνα.

ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΜΕΝΟΣ

(6 τοῦ Μάρτη 1910, ὥρα 10 τῆς νύχτας)

Πλάγι μου στέκεται ἡ ἀγαπημένη μου, ντυμένη σὰ κάτασπρα· φεγγοβολαὶ ἡ ὁμορφία τῆς λάμπουν ὅλα μέσα στὴ σάλα, ὅπου καλόβολοι συγγενεῖς καὶ λίγοι φίλοι συναχτήκανε νὰ χαιρετίσουν τὴν εὐτυχίαν μας. Μὰ ἀπάνω ἀπ' ὅλα λάμπει τῆς παρθενίαν τὸ φέγγος, ποὺ ξεχύνεται πλούσιον καὶ δημιουργικὸν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς ἀγαπημένης μου.

Συνεπαίρνωμαι ἀπὸ τῆς ἀγάπης μου τὴ δύναμιν καὶ ὁ νοῦς μου ἀντικρύζει τὴν ἀστραφτερὰ ἁρμονίαν τῶν κόσμων τῆς ἐλπίδας καὶ τῶν ὥραϊων πόθων. Δὲν ξέρω πόσους ἔζησα μέσα σὲ λίγες στιγμῆς. Τὸ πνεῦμα μου ἀγκαλιάστηκεν ἀπὸ τὸ ἄπειρον κ' ἡ ὑπαρξὴ μου γέμισεν ἀπὸ αἰωνιότητα.

Ξαναγυρίζει τὸ μάτι μου στῆς ἀγαπημένης μου τὸ πρόσωπον, ποὺ τὸ φωτίζει τώρα ἀλλοιότικα ἡ χαρὰ· τὸ ρόδισμα τῆς παρθενικῆς τῆς ὄψης φέρει ἐμπρὸς στὰ μάτια τῆς ψυχῆς καινούργιους ἠθικοὺς κόσμους. Νοιώθω μέσα μου κάποιο δυνατό τράνημα καὶ ἀκολουθῶ μὲ τὴ φαντασίαν τὸ γκρέμισμα μιᾶς ζήσης ἁδείας καὶ λυπημένης· θωρῶ μπροστὰ μου συντρίμμα ὅλα τῆς ζωῆς τὰ ξεγελάσματα. Κ' εἶναι ὁμορφα ἀκόμη τὰ συντρίμματα αὐτά. Ἀπὸ τὸ βάθος τοὺς ξεπευτεῖται κάτω, ποὺ μοιάζει τὴν ἀλήθειαν μιᾶς μεγάλης ἐπόσχησης. Σμίγω ἀκέρειαν τὴν ὁμορφίαν καὶ τὴν δύναμιν τῆς ἀγάπης. Ἀργοσαλεύουν ὅμως ἀκόμη γύρω μου ὄνειρα, ποὺ δὲν παύουν νὰ νανορίζουν τὴν ὑπαρξὴ μου.

Ἡ ἀγαπημένη μου χαμογελαῖ γλυκὰ καὶ σεμνὰ. Τῆς παρθενίαν τῆς τὸ μάγεμα μὲ κρατεῖ περισσότερον σκλάβον. Σέρνει τὸ νοῦ μου στὸ φῶς τῆς ζωῆς καὶ τὸ πνεῦμα μου στέλνει στεγνὸν χαιρετισμὸν σὰ περασμένα, ποὺ μ' ὀλοὺν τὴν πίκραν δουλέψαν γερά γιὰ ν' ἀνοίξουν τὸ δρόμον, ὅπου σήμερον εὐτυχισμένον πλανίεται.

Ἡ ἀγαπημένη μου δὲ μιλεῖ· βουβὸς κ' ἐγὼ στέκωμαι σιμά της. Ἡ μεγάλη ἀγάπη πάντα σωπᾷται· βυθίζω τὰ μάτια μου στὰ μάτια τῆς καὶ διαβάω ἐκεῖ μέσα : «Σ' ὀδηγῶ στὴν εὐτυχίαν». Δὲν εἶναι ψέμα ὁ λόγος αὐτός. Δέχουμαι τὸ γλυκὸ μῆνυμά

—Ξέρουμε,

καὶ ἡ ψυχὴ σου δὲν τὴ θέλει
τὴ γλυκειὰ κουβέρταν ποὺ εἶναι
σὰ δροσοῦλα καὶ σὰ μέλι
καὶ ποὺ σιάζει ἀπὸ τὰ φύλλα μας
καὶ μεθάει καὶ ὅλο μιλᾷ
στὸ βοσκὸ, στὸν ἀπελάτη,
στὰ ταιριάκια, στὰ φιλιὰ.

Μὰ κλαδιά, λουλούδια καὶ καρποὶ
καὶ οἱ πνοὲς καὶ τὰ πουλιά μας
παίρνουν κάποτε τοὺς λόγους
ἀπ' τὰ νήλιαγα βαθιά μας,
κ' εἰν' ἐκεῖνοι λόγοι ἀγρίοι, τοῖ
καὶ μονάχα τοὺς γρικᾷ
σφραγισμένους ὅποιος εἶναι
μὲ σφραγίδα μυστικιά.

Θάρρηθεὶ τὴν ποίησιν ὅποιος πεῖ πῶς δὲν εἶναι
ποίηση τὰ παραπάνω. Μὰ θὰ παρανοεῖ τὴν ποίησιν
κ' ἐκεῖνος ποὺ θὰ πεῖ ἀληθινὴν ποίησιν καὶ τὰ παρα-
κάτω :

Ποῦ εἰν' ἡ Ἀλήθεια ; μὴν πλανᾷν ἐσέ

βαθιονόητα λόγια τάχα
τὴν πηγὴν τῆς δὲν τὴ βρίσκεις
μέσα σου, Ἀνθρώπε, μονάχα.
Θὰ τὴ βρῆς παντοῦ στὸ ταίριασμα
—Ὡ ἀρραβῶνας λυτρωτῆς !—
τῆς καρδίαν σου καὶ τοῦ νοῦ σου
μὲ τὰ πάντα τῆς ζωῆς.

Ὑψωσε τὸν τρίτον ἐσὸν Ὀλυμπο,
βάλε ἐκεῖ τὴν Ἐπιστήμην,
μόνη ἐπάρχει, ἀγέλαστη εἶναι !
Ποῦ χαμόγελο, ποῦ ἀσήμε,
Ποῦ χρυσάφι σὰν τὴν ὄψιν τῆς ;
Γιούχα, Ὀλυμποι ἀπ' ἀγνοῦς !
Ἡ καρδιά τὸ θάμα ἂν εἶναι,
τῆς καρδίαν τὸ μάτι ὁ νοῦς.

Ἀναρχος ὁ Κόσμος καὶ ἄσωστος.
Κι ὁ ἥλιος μέσ' στὴ λαμπεράδα
τοῦ τεραστίου Γαλαξία
μὴν λυγρὴ καὶ αὐτὸς λαμπάδα.
Κι ἀπ' τὸν ἥλιον ἀργὰ ξεχώρισε
φλόγα μέσ' στὸ Χάος, καὶ νά !
Στοὺς αἰῶνες τῶν αἰῶνων

φλόγα ἡ Γῆ καὶ ὀλογογῆ.

Κάπου ἀπ' τοὺς δυσκολοξήγητους
καὶ ὀλοσιδερένιους Νόμους
ἡ Γῆ τρέχει μὲ τις ὥρες,
μέσ' στοὺς κύκλους, μέσ' στοὺς δρόμους,
καὶ χορεύει τὸν ἀστέρειον
τὸ χορὸν στοχαστικῇ,
καὶ γνωρίζει αὐτὴ πῶς ἤρθε
καὶ ποῦ πάει τὸ ξέρε αὐτὴ.

Κ' ἔγινε, καὶ τράνεψε, καὶ ζῆ,
καὶ μπορεῖ καὶ νὰ πεθάνῃ,
μὰ ποτὲ δὲ θὰ πιτύχῃ
μιᾶς ἀνάπαυσης λιμάνι.
Γιατὶ πάντα ἀπὸ μιᾶς Δύναμιν
θάνασταίνεται ἡ ζωὴ.
Στρατολαύσσα καὶ πάντα
στὸν αἰώνιον δρόμον ἡ Γῆ !

Ζοῦσε ἡ Γῆ πολὺν πρὶ ζήσουμε,
πρὶν τὰ πλάτια τῆς μεστώσῃ,
τούτῃ ἡ ζήσιν ἐδῶ ποῦ ζοῦμε,
τούτῃ ἡ φύσιν, τούτῃ ἡ γνώσιν.

της χωρὶς νὰ κουράσουν τὸ νοῦ μου στοχασμοὶ ἀντί-
θετοι. Νοιώθω πὼς εἶναι ἀλήθεια ὁ λόγος της ὁ
κρυφός. Μὰ καὶ σαστίζει ὁ νοῦς μου καὶ ἀναμετράει
φοβισμένα τίς μεγάλες στιγμές, ποὺ δημιουργιοῦνται
τώρα γύρω στήν ὑπαρξή μου. Καὶ νὰ ἀντικρύζω
πάλι δίχως φόβον ὅλη τὴν πλάστρα τῆς ἀγάπης δύ-
ναμη.

Ξεδιαλύω τὸ μεγάλο τῆς εὐτυχίας μυστήριον.
Ψεύτικος ὁ λόγος, οὐ δὲν ὑπάρχει ἡ θεοὶ αὐτὴ
στὸν κόσμον ἐδῶ κάτω. Ἡ καρδιά μου σαλεύει δυ-
νατὰ μέσα στὸ στήθος μου καὶ κάθε χτύπος της γε-
μίζει τὴ ζωὴ μου καὶ τὴν ὑπαρξή μου δόξα καὶ ἀπὸ
ἄγνωρη ὡς τώρα συγκίνηση. Ἐφτασεν ὁ πόθος μου
στὸν πρῶτον καὶ σεβαστότερον στοχασμὸν τῆς ἀλήθειας
του. Τῆς ἀγαπημένης μου τὰ μάτια μου τὸ μολο-
γᾶνε.

Ἡ ἀγαπημένη μου με κοιτάζει με χαρούμενα
μάτια. Εἶναι τοῦτο ἡ ζωὴ—μουρμουρίζω καὶ θέλω
καὶ μπορῶ νὰ τὴν κλείσω δόξα καὶ μέσα μου.
Μπορῶ τώρα νὰ εἰπῶ τὸν ἐόντὸ μου νικητὴ, ἀφοῦ
με κρατᾷ ἐτσι σφιχτὰ ἡ δόξα μου τῆς ἀγάπης.

Καὶ νὰ, ποὺ ὁ νοῦς μου δὲν τριγυρίζει πιά ἀβέ-
βαια καὶ λυπημένα στῆς φαντασίας τοὺς κόσμους.
Στηλιώνεται δυνατὰ στὴν ἀλήθειαν τῆς ζήσης καὶ τρυ-
γάζει τὴ χαρὰ της. Νοιώθω βαθιὰ τὸν ἀληθινὸ τὸ
λόγον—«Ἡ ἀγάπη δημιουργεῖ τὴ ζωὴ». Ἡ ἀγαπη-
μένη μου με τὸ γλυκὸ τῆς κοιτάγμα μου τὸ βε-
βαιώνει.

Ἡ ἀγαπημένη δὲ μιλεῖ κ' ἐγὼ στέκω βουβός
οὐ μὰς τῆς μέσα στὶς μεγάλες καὶ ἀγιες οὐτὲς στιγμές,
ποὺ γεμίζουν τὴν ὑπαρξή μας.

* *

Ξάφνον ἀδερφικὸ φίλον χέρι περνάει στὸ δάχτυλό
μου ἓνα χρυσὸ κρῖκο.

Δένουμαι γερὰ μετ' αὐτὴν ζωὴν.

Ἡ ἀγαπημένη μου ἔχει τώρα πορφυρεωτέραν
τὴν ὄψη. Τὴν κοιτάζω στὰ μάτια, ποὺ μου χαρίζουν
ὁμορφότερη καὶ δημιουργικότερη τὴ δύναμιν τῆς ἀ-
γάπης. Θαρρῶ, πὼς βουρὸ εὐτυχίας ἔπεσεν ἀπάνω
μου καὶ με κρατεῖ στηλωμένο καὶ ἀτράνταχτο μέσα
στὴν πλατεῖαν ζωὴν. Τὶ σιγομουρμουρίζουν τὰ χεῖλη
μου, δὲν ξέρω. Σὰν ἀσπράχτῃ περνοῦνε μέσ' ἀπὸ τὸ
νοῦ μου τὰ λόγια ἀγαπημένου μου Ποιητῆ:

Ἀρραβωνιάζουμαι· στὸ χέρι
χρυσὸ μου βάζουν δαχτυλίδι.
Δὲν εἶμαι μόνος, νῦν ταῖρι,
σύντροφο θάχω στὸ ταξίδι.

Πολεμήσαν ἄγριον πόλεμον,
στὸν πρωτόγονον καιρὸν,
στὸ ἄπλαστο ἀπαλὸ κορμὶ της
ἡ φωτιά καὶ τὸ νερό.

Καὶ χωρίσαν καὶ εἰρηνέψαν
τὰ πολέμια τὰ στοιχεῖα,
κ' ἔλαμψε ἡ χαρὰ τοῦ Κόσμου
καὶ ὁ σκοπός· ἐσύ, Ἀρμονία.
Καὶ στήν ἄχανη τῆς θάλασσας
μήτρα πρωτοσπαρταρῆς,
σπόρε τῆς ζωῆς· πατέρα,
ποῦ μᾶς ἐσπεῖρες κ' ἐμᾶς!

Κι ὅταν πρωτοχάραξε δασὰ
τοῦ δρυμοῦ καὶ ἡ πρασινάδα,
Πῆρε ὁ Κόσμος μὴ πασιχαρῆ,
μὴν ἀφάνταστη ὁμορφάδα.
Κι ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀνάτειλε,
καὶ σὰν ἔννοιωσε καὶ ὁ νοῦς,
μέσ' στὴ γῆ ἕνας ἄλλος ἥλιος
θάμπωσε τοὺς οὐρανοὺς.

Κι ὅπως ὕστερ' ἀπ' τὸ πάλαιμα

Εἶχα φτερά· μ' αὐτὰ πετοῦσα.
στ' ἀστέρια ἀπάνω, στ' ἀνθὴ χάμου·
μὴ κόρη· μὴ μαυροματωῦσα
μ' ἐκεῖνο δένει τὰ φτερά μου.1)

Καὶ διαβάζω μέσα στῆς ἀγαπημένης μου τὰ μά-
τια καὶ μέσα σ' ὅλη τὴν ὑπαρξή της:—«Τώρα ἀρχί-
ζει ἡ Νέα Ζωή».

* *

«Καὶ τώρα φιληθῆτε!» προστάζει τὸ ἀδερφικὸ
στόμα τοῦ φίλου μου, ποὺ μ' ἔδεσε μετ' αὐτὴν εὐτυ-
χίαν μου.

Φέρνω δειλὰ τὰ χεῖλη στὸ ἀσπράχτερό τῆς ἀγα-
πημένης μου μέτωπο καὶ τῶν κατάμαυρων μαλλιών
τῆς τὸ φέγγος φωτίζει τὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς μου
καὶ βλέπω ὅλη τῆς ἀγάπης τὴ δόξα. Καὶ ἡ ψυχὴ μου
φιθύρισε γλυκὰ καὶ μυστικά: «Ναταλία μου.....»

Τὸ φίλημά μου ἀλαφρὸ καὶ γλήγορο εἶχε τὴ δύ-
ναμιν ν' ἀνοίξῃ διάπλατῃ τὴ θύραν τῆς νέας ζωῆς,
ὅπου μ' ἐδήγησεν ἡ γλυκὸσεμνὴ τῆς ἀγαπημένης μου
ματιά.

* *

Καὶ στέκει ἀκόμη πλάγι μου ἡ ἀγαπημένη
μου, ντυμένη στὰ κάτασπρα· φεγγοβολαί πὺλ πολὺ
ἡ ἀσύγκριτη ὁμορφιά της· λάμπον ὅλα μέσα στὴ
σάλα, ὅπου καλόβολοι συγγενεῖς καὶ λίγοι φίλοι
συναχτήκανε νὰ χαιρετίσουν τὴν εὐτυχίαν μας. Μὰ
ἀπάνω ἀπ' ὅλα λάμπει τῆς ἀγάπης τὸ φέγγος, ποὺ
ξεχύνεται πλούσιο καὶ δημιουργικὸ ἀπὸ τῆς ἀγαπη-
μένης μου τὰ μάτια γιὰ νὰ κάμῃ πὺλ λαμπεροὺς
τοὺς χρυσοὺς κρίκους, ποὺ μᾶς δέσσαν μετ' αὐτὴν ζωὴν...
Σαλονίκη.

ΗΛΙΑΣ Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΑΝΣ

1) Κωστὴς Παλαμᾶς.—Τὸ δαχτυλίδι τοῦ Ἀρραβῶνος
(τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου).

ΤΑ ΓΕΩΡΓΙΚΑ

ΤΟΥ ΒΕΡΓΙΛΙΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΟΝ

Κ. ΘΕΟΤΟΚΗ

καὶ τυπωμένα στὴν Τυβίγγην

ΠΟΥΔΙΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ ΚΑΙ
ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ ΕΣΤΙΑΣ ΚΑΙ ΚΑΤΖΗ-
ΛΟΥΚΑ ΔΡΑΧ. ΜΙΑ

Καὶ γιὰ τοὺς ἀναγνώστες τοῦ Νουμά, στὰ γραφεῖα μας,
Δεφτὰ—50—Δεφτὰ

Ο "ΝΟΥΜΑΣ",

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κρήτη δρ. 10

Γιὰ τὸ Ἑξωτερικὸ φρ. χρ. 12 1/2

Γιὰ τίς ἐπαρχίες δεχόμεστε καὶ τριμηνεῖς (3 δρ. τὴν τρι-
μηνία) συνδρομῆς.

Κανένας δὲ γράφεται συνδρομητὴς ἂν δὲ στείλει μπροστὰ
τὴ συνδρομὴν του.

20 λεπτὰ τὸ φύλλο λεπτὰ 20

Τὰ περασμένα φύλλα τοῦ Νουμά πουλοῦνται
στὸ γραφεῖο μας στὴ διπλὴ τιμὴ.

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στὰ κδόκια (Σύνταγμα, Ὁμόνοια
Ἑθν. Τράπεζα ἑπ. Οἰκονομικῶν, Σταθμὸς Τροχί-
δρομου (Ἀκαδημία), Βουλὴ, Σταθμὸς ὑπόγειου Σιδη-
ρόδρομου Ὁμόνοια), στὸ κδόκι Ἰαννοπούλου (Χαυ-
τεῖα), στὰ βιβλιοπωλεῖα Ἑστίας· Γ. Κολάρου καὶ
Σακέτου (ἀντίκρυ στὴ Βουλὴ).

Στὴν Κέρκυρα, Πάτρα καὶ Βόλο, στὰ Πραχτο-
ρεῖα τῶν Ἑφημερίδων, στὸν Πύργο στὸ βιβλιοπω-
λεῖο τοῦ κ. Κ. Βαρουξῆ.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Τέλος καὶ...χεροκορήματα—Τραγικὰ καὶ κω-
μικὰ—Ὁ μπαμπούλας—Ἀνάγκη δουλιᾶς
—Χρειάζεται Πολ. Σύλλογος.

ΤΕΛΙΩΣΕ, λένε, πιά ἡ Ἐπανάστασις. Μὲ τὸ
Βασιλικὸ διάγγελμα ἀπὸ τὴν μὴν μερὶα καὶ μετ' αὐτὴν
διάλυση τοῦ «Στρ. Σύνδεσμου» ἀπὸ τὴν ἄλλην, ξα-
ναμπήκαμε πιά στὸν ἴδιον δρόμον, τὸν εἰρηνικόν—
στὸν δρόμον τῆς τάξης, τῆς ἐργασίας καὶ τῆς ἀνόρ-
θωσης.

Μὲ τὸ νὰ λέμε «ξαναμπήκαμε» σημαίνει πὼς εἶ-
μαστε προτιότερα στὸν ἴδιον δρόμον καὶ παραστρατή-
σαμε μετ' αὐτὴν Ἐπανάστασις. Ψέματα. Ἰσὶα ἰσὶα πρὶν
ἀπὸ τὴν Ἐπανάστασις βρισκόμασταν στὸν ρεμπελιὸν
καὶ φοβοῦμασταν μὴπως, τώρα ποῦσθῃς, ξανα-
μπούμε στὸν ἴδιον ρεμπελιὸν πάλι. Γιατί, ὅσο κι ἂν
εἶναι νωρὶς νὰ κριθεῖ ἀπὸ τώρα τὸ ἔργο τῆς Ἐπα-
νάστασις, δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰν τῆς ἀρνηθεῖ τὴν
τάξιν καὶ τὴν φρονιμάδα ποῦδειξε—τόση τάξιν καὶ
τόση φρονιμάδα ποῦ σιγὰ σιγὰ τὴν μεταμόρφωσε σ'
Ἐπανάστασις (μετ' αὐτὴν συμπάθειον) ὁπερὲττας.

Νά, καὶ γιὰ τὴν Τετράδην τὸ πρῶτον ποῦ διαβά-
σαμε στὶς ἐφημερίδες τὸ περιττὸν πρωτόκολλον τοῦ
«Στρ. Συνδέσμου», τοῦ μακαρίτικου πιά, θυμηθή-
καμε τὰ στεγνὰ λόγια τοῦ Καίσαρος:

— Ἡ κωμωδία τέλειωσεν· χεροκορεῖσθε, πολῖτες!

★

τὰ στοιχεῖα καὶ ἀπὸ τὰ μύση,
σὰ νάλλάξαν, καὶ γίναν
στεριές, πέλας, λόγος, χτίσιον,
ἔτσι καὶ ὕστερα στὰνθρώπων,
καὶ στὰνθρώπων τὴν ψυχὴ
θάρρη νὰ ριζώσῃ εἰρήνη
καὶ γαλήνη θάπλωθῃ.

Καὶ θὰ ζήσῃ ὁ λόγος, τᾶλογα,
καὶ ἄνθρωποι καὶ ἀγρίμια, ἡ πλάσις,
σὰν τὰγνὰ καὶ σὰν τὰ ὄρατα
δέντρα στὰ μεγάλα δάση.
Μ' ἐμᾶς πρῶτος τὴ μελλόμενη
μοῖρα ὑπέριπται στερνὴ,
Γύφτε, ζήσε τὴν ἀπάνου
στὸ προφητικὸν βιβλίον!

Ἄν εἶναι αὐτὰ φιλοσοφία ἀξία λόγου γιὰ νὰ
μπεῖ σὲ στίχους, τὰφίνω νὰ ἐχτιμηθεῖ ἀπὸ ὅποιον
ἔχει μὴν ἰδέαν· τί θὰ πεῖ φιλοσοφία γενικὰ καὶ φι-
λοσοφία στὴν ποίησιν.

Τὶ ἀλλοτρίως ὁ ποιητὴς, τί δροσερός, τί ἀλη-
θινός, τί εἰλικρινής, τί δυνατός, τί ἡρωϊκός, τί ἀν-
θρώπινος ἐκεῖ ποῦ μένει καὶ πετᾷ καὶ τραγουδάει

καὶ ζωγραφίζει σὲ γνώριμες περιοχές, ἐκεῖ ποῦ ἀφί-
νει καὶ μιλάει στὸ λυρικὸ μεθύσι τοῦ τὸ αἶσθημά
του, ἡ ὀργὴ του, ἡ φλόγα τῆς καρδίας του, καθὼς
στὸ «Πανηγύρι τῆς Κακάβας», στὸν «Προφητικόν»
καὶ σὲ στρεφές πολλὰς ἀπ' τὸ «Βιβλίον».

Κοντὰ στοῦ Ρωμανοῦ τὴν Πύλιν
πέφτει τὰπλόχωρο ἑλβάδι,
τόλχωλο, τόλχωλο, τόλχωλο,
καὶ ἀπὸ παντοῦ τὸ ἀπαλοζώνουν
τῆς ἀνοιξῆς τὰ περιβόλια
καὶ στὰπριλιὸν τοῦ μήνα τὸ ἔβγα
τὸ κάστρο ἀγνάντια τὸ μεγάλο
τὸ τριδιπλοθεμελιωμένο,
καὶ αὐτὸ χλωρὸ καὶ δάσυντο εἶναι
μισσοὶ καὶ ἀγρόμπελες καὶ δάφνες
βραγιές τὰ κάνουν ὡς καὶ αὐτὰ
τὰ πολέμοχα καὶ μουράγια
τὰ πυργωτά.

Βόσκουν κοπάδια στὸ λιβάδι,
πρόβατα, ἀλόγατα, γελᾶδια,
καὶ κάποτε κοπάδια ἀνθρώπων
μαυρολογᾶν ἐκεῖ καὶ βοῦνίζουν,